ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 15ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1984 [1]

Industrie riunite odolesi SpA
κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Ποσοστώσεις παραγωγής χάλυβα — παραγγελίες τρίτων χωρών»

Υπόθεση 348/82

Περίληψη

1. *Ένσταση ελλείψεως νομιμότητας — Πράξεις των οποίων το παράνομο μπορεί να προβληθεί με ένσταση — Ατομικές αποφάσεις — Αποκλείεται*
   (Συνθήκη ΕΚΑΧ, άρθρο 36, τρίτη παράγραφος)

2. *ΕΚΑΧ — Παραγωγή — Σύστημα ποσοστώσεων της παραγωγής χάλυβα — Υπέρβαση των ποσοστώσεων — Παραγγελία τρίτης χώρας — Αβεβαιότητα ως προς το αν τα οικεία προϊόντα περιλαμβάνονται στο σύστημα ποσοστώσεων — Η συμπερίληψή τους αποφασίστηκε μεταγενέστερα — Περιστατικά που δικαιολογούν την υπέρβαση — Δεν υπάρχουν*
   (Συνθήκη ΕΚΑΧ, άρθρο 58· γενικές αποφάσεις 1831/81 και 1832/81)

Στην υπόθεση 348/82,

Industrie riunite odolesi SpA, με έδρα το Odolo (Brescia — Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τον εντεταλμένο σύμβουλο Desiderio Leali και τους Gino Alberto Bergmann, δικηγόρο Μιλάνου, Fabrizio Massoni, δικηγόρο Βρυξελλών, και Gerolamo Pellicano, δικηγόρο Μιλάνου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο André Elvinger, 15, Côte d'Eich,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Sergio Fabro, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως C(82) 1631/3 της Επιτροπής, της 24ης Νοεμβρίου 1982, περί επιβολής προστίμου στην προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους T. Koopmans, πρόεδρο τμήματος, A. O'Keeffe και G. Bosco, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Περιστατικά και διαδικασία

Ενώπιον καταστάσεως έκδηλης κρίσεως της αγοράς χάλυβα κατά την έννοια του άρθρου 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, η Επιτροπή καθιέρωσε, με τη γενική απόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ της 31ης Οκτωβρίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ., 13/010, σ. 50) σύστημα επιτηρήσεως και ποσοστώσεων παραγωγής που ίσχυε για την περίοδο από 1ης Νοεμβρίου 1980 μέχρι 30ής Ιουνίου 1981. Με τη γενική απόφαση 1831/81 της 24ης Ιουνίου 1981 (ΕΕ L 180, σ. 1), η Επιτροπή παρέτεινε, με ορισμένες τροποποιήσεις, το σύστημα επιτηρήσεως και ποσοστώσεων παραγωγής των προϊόντων της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1981 μέχρι 30ής Ιουνίου 1982.

Σύμφωνα με το άρθρο 5 της αποφάσεως 1831/81/ΕΚΑΧ, η Επιτροπή καθορίζει ανά τρίμηνο, για κάθε επιχείρηση, τις ποσοστώσεις παραγωγής για τις διάφορες κατηγορίες προϊόντων. Σύμφωνα με τα άρθρα 6 μέχρι 10, οι ποσοστώσεις αυτές καθορίζονται, για κάθε επιχείρηση, βάσει της παραγωγής αναφοράς της οικείας επιχειρήσεως, επί της οποίας εφαρμόζονται ποσοστά μειώσεως. Το άρθρο 9 προβλέπει ότι η Επιτροπή ανακοινώνει σε κάθε επιχείρηση την παραγωγή αναφοράς της και τις ποσοστώσεις παραγωγής που προκύπτουν από την εφαρμογή των ποσοστών μειώσεως.

Με έγγραφο της 14ης Ιουλίου 1981, ημερομηνίας κατά την οποία δεν είχαν ακόμη καθοριστεί οι ποσοστώσεις παραγωγής της για το τρίτο τρίμηνο του 1981, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή την αναπροσαρμογή των ποσοστώσεών της, δυνάμει της αποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ, για το λόγο ότι είχε αποδεχθεί παραγγελία προοριζόμενη για εξαγωγή προς τρίτη χώρα, εν προκειμένω τη Λιβύη.

Με έγγραφο της 4ης Αυγούστου 1981, η Επιτροπή ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα την παραγωγή αναφοράς της και τις ποσοστώσεις παραγωγής των διαφόρων προϊόντων σιδήρου και χάλυβα για το τρίτο τρίμηνο του 1981.

Η προσφεύγουσα δεν άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής.

Με έγγραφο της 7ης Αυγούστου 1981, η Επιτροπή απέρριψε ρητά την αίτηση της 14ης Ιουλίου 1981, υπογραμμίζοντας, αφενός, ότι οι μέθοδοι υπολογισμού που εισήγαγε η απόφαση 1831/81/ΕΚΑΧ, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 1832/81/ΕΚΑΧ, της 3ης Ιουλίου 1981 (ΕΕ L 184, σ. 1), καθόρισαν τις περιόδους αναφοράς κατά τρόπο οριστικό, και, αφετέρου, ότι κατά τον υπολογισμό της παραγωγής αναφοράς είχε ήδη ληφθεί υπόψη η ιδιαίτερη κατάσταση της προσφεύγουσας.

Η προσφεύγουσα διαμαρτυρήθηκε με διάφορα έγγραφα λόγω της απορρίψεως της αιτήσεώς της, χωρίς ωστόσο να ασκήσει προσφυγή.

Με την απόφαση C(82) 1631/3, της 24ης Νοεμβρίου 1982, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα υπερέβη κατά 4 999 τόνους την ποσόστωση παραγωγής για τα προϊόντα των κατηγοριών V (ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής) και VI (εμπορικοί χάλυβες) που της είχε καθοριστεί για το τρίτο τρίμηνο του 1981. Για το λόγο αυτό, της επέβαλε πρόστιμο 374 925 ECU, δηλαδή 502 601 959 ιταλικών λιρών. Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 6 Δεκεμβρίου 1982.

Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 31 Δεκεμβρίου 1982, η προσφεύγουσα άσκησε, δυνάμει του άρθρου 33 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της 24ης Νοεμβρίου 1982 περί επιβολής προστίμου και, επικουρικά, τη μείωση του προστίμου.

Στις 15 Μαρτίου 1983, η προσφεύγουσα ζήτησε επίσης, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ο πρόεδρος του Δικαστηρίου, με διάταξη της 20ής Απριλίου 1983, διέταξε την αναστολή εκτελέσεως, υπό τον όρο ότι η αιτούσα θα συστήσει προηγουμένως τραπεζική εγγύηση για την καταβολή του προστίμου που επιβλήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση και των τόκων λόγω εκπρόθεσμης καταβολής, υπολογιζόμενων με βάση το προεξοφλητικό επιτόκιο της Τράπεζας της Ιταλίας, προσαυξημένο κατά 1 %.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

Με διάταξη της 6ης Ιουλίου 1983, το Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 95, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού διαδικασίας, να αναθέσει την εκδίκαση της υποθέσεως στο πρώτο τμήμα.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

1. καταρχάς, να αναστείλει την εκτέλεση της αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 23ης Νοεμβρίου 1982·

2. να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

3. επικουρικά, να μειώσει το πρόστιμο που επιβλήθηκε με την ανωτέρω απόφαση·

4. επικουρικότερα, να αναβάλει την καταβολή του προστίμου·

5. να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

2. επικουρικά, να την απορρίψει ως αβάσιμη·

3. να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III — Λόγοι και επιχειρήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* δεν αμφισβητεί την ακρίβεια των περιστατικών στα οποία αναφέρεται η απόφαση. Αναγνωρίζει ιδίως ότι υπερέβη την ποσόστωση που της είχε καθοριστεί για το τρίτο τρίμηνο του 1981. Διευκρινίζει σχετικά ότι η υπέρβαση αυτή οφειλόταν στην παραγωγή που προοριζόταν για παράδοση στη Λιβύη, η παραγγελία της οποίας είχε γίνει δεκτή στις 6 Απριλίου 1981, δηλαδή πριν από την έναρξη της ισχύος της αποφάσεως 1831/82/ΕΚΑΧ. Απεδέχθη την εν λόγω παραγγελία θεωρώντας ότι η Επιτροπή ενθάρρυνε τις εξαγωγές προς τις τρίτες χώρες. Πράγματι, η προσφεύγουσα είχε επιτύχει για το τέταρτο τρίμηνο του 1980 αναπροσαρμογή της ποσοστώσεως παραγωγής της, για να εκτελέσει έκτακτη σύμβαση εξαγωγής προς τη Λιβύη. Η Επιτροπή επέτρεψε την αναπροσαρμογή αυτή με έγγραφο της 23ης Νοεμβρίου 1980, υπογραμμίζοντας ιδίως «ότι είναι προς το συμφέρον της κοινοτικής σιδηρουργίας η διατήρηση αυτών των εξαγωγικών ρευμάτων».

Μετά την εισαγωγή νέου συστήματος ποσοστώσεων της παραγωγής με την απόφαση 1831/81/ΕΚΑΧ, της 24ης Ιουνίου 1981, η προσφεύγουσα ζήτησε αμέσως από την Επιτροπή, με έγγραφο της 14ης Ιουλίου 1981, αναπροσαρμογή των ποσοστώσεών της για να μπορέσει να προβεί σε εκτέλεση της νέας παραγγελίας της 6ης Απριλίου 1981. Η Επιτροπή όμως, ερχόμενη σε καταφανή αντίφαση προς τις βασικές κατευθύνσεις που είχε προηγουμένως διατυπώσει με το έγγραφο της 23ης Νοεμβρίου 1980, δεν επέτρεψε την αναπροσαρμογή αυτή. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η εν λόγω απόφαση της Επιτροπής της προκάλεσε σημαντική ζημία, δεδομένου ότι είχε εν τω μεταξύ αποστείλει στη Λιβύη σημαντικό τμήμα του παραγγελθέντος υλικού, που αντιστοιχούσε στο 70 % της επιτρεπόμενης παραγωγής για το τρίτο τρίμηνο του 1981. Κατά συνέπεια, δεν μπορούσε σε εκτελέσει πλήρως τη νέα παραγγελία, γεγονός που προκάλεσε τις διαμαρτυρίες των πελατών της.

Κατά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, η συμπεριφορά της Επιτροπής στην προκειμένη περίπτωση είναι προφανώς ασυμβίβαστη με το άρθρο 14 της αποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ, δυνάμει του οποίου η Επιτροπή μπορεί να μεταβάλει τις ποσοστώσεις σε περίπτωση ιδιαίτερα σοβαρών δυσχερειών.

Η προσφεύγουσα θεωρεί επιπλέον ότι η Επιτροπή, αρνούμενη τότε να προβεί σε αναπροσαρμογή των ποσοστώσεων, παρέλειψε να λάβει υπόψη το άρθρο 14 της αποφάσεως 1831/81/ΕΚΑΧ, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 1832/81/ΕΚΑΧ. Κατά το μέτρο που ενδιαφέρει την προκειμένη διαφορά, το άρθρο αυτό ορίζει τα ακόλουθα:

«Αν, λόγω του ύψους των ποσοστών μειώσεως της παραγωγής τα οποία εφαρμόζονται επί ένα τρίμηνο, το σύστημα ποσοστώσεως δημιουργήσει εξαιρετικές δυσκολίες σε μια επιχείρηση, η Επιτροπή θα προβεί σε κατάλληλη προσαρμογή των παραγωγών αναφοράς για τις εξεταζόμενες κατηγορίες ... στις περιπτώσεις όπου:

— ...

— η ολική παραγωγή αναφοράς των κατηγοριών V και VI είναι κατώτερη από 60 000 τόνους/ετησίως/και το ποσοστό μειώσεως υπερβαίνει το 20 %.»

Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το ανωτέρω άρθρο 14 δεν παρέχει καμία διακριτική εξουσία στην Επιτροπή, αλλά αντίθετα την υποχρεώνει να προβεί στην αναπροσαρμογή των ποσοστώσεων αν, όπως στην προκειμένη περίπτωση, συντρέχουν οι προϋποθέσεις. Εξάλλου, κατά την τριετή περίοδο αναφοράς, η επιχείρηση της προσφεύγουσας πραγματοποίησε ήδη μείωση της παραγωγής της κατά 75 %, πράγμα που την έφερε σε σημείο που μόλις κατόρθωνε να επιβιώνει οικονομικά. Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή δεν μπορούσε να αρνηθεί να προβεί σε αναπροσαρμογή της ποσοστώσεως της επιχειρήσεως. Επιπλέον, το πρόστιμο που της επιβλήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση είναι εντελώς δυσανάλογο.

Η *Επιτροπή* θεωρεί ότι όλες οι παρατηρήσεις της προσφεύγουσας στερούνται βάσεως.

Πρώτον, είναι ακατανόητο το ότι η προσφεύγουσα, έχοντας λάβει στις 6 Απριλίου 1981 σημαντική παραγγελία υλικού από τη Λιβύη, δεν ζήτησε αμέσως την αναπροσαρμογή της ποσοστώσεως λόγω εκτάκτων εξαγωγών, αλλά το έπραξε μόλις τον Ιούλιο του 1981. Εξάλλου, η αίτηση αυτή, που στηρίζεται στην απόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ, είναι απόλυτα απαράδεκτη, διότι κατά την ημερομηνία που υποβλήθηκε, η απόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ δεν ίσχυε πλέον.

Δεύτερον, η Επιτροπή προβάλλει ότι η αίτηση αναπροσαρμογής της 14ης Ιουλίου 1981 δεν ήταν δυνατό να γίνει δεκτή δυνάμει του άρθρου 14 της αποφάσεως 1831/81/ΕΚΑΧ, δεδομένου ότι η τότε κατάσταση της προσφεύγουσας δεν πληρούσε μια από τις προβλεπόμενες προϋποθέσεις. Πράγματι, το άρθρο 14 εξαρτά την ενδεχόμενη αναπροσαρμογή της ποσοστώσεως από προϋπόθεση σχετική με την παραγωγή, η οποία έπρεπε, όσον αφορά τα προϊόντα των κατηγοριών V και VI, να είναι κατώτερη των 60 000 τόνων ετησίως, ενώ η προσφεύγουσα είχε παραγωγή αναφοράς 102 706 τόνων ετησίως.

Τέλος, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι υπέρ της προσφεύγουσας είχαν ήδη εγκριθεί αναπροσαρμογές ποσοστώσεως για το τέταρτο τρίμηνο του 1980, για να μπορέσει να πραγματοποιήσει εξαγωγές προς τρίτες χώρες. Της επετράπη επίσης να παραγάγει, κατά το πρώτο τρίμηνο του 1981, τη συμπληρωματική ποσόστωση που είχε εγκριθεί για τις εν λόγω εξαγωγές. Επιπλέον, η προσφεύγουσα είχε επιτύχει, δυνάμει της αποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ, δύο ακόμη αναπροσαρμογές των ποσοστώσεων παραγωγής της, αντίστοιχα για το πρώτο και το δεύτερο τρίμηνο του 1981. Κατά τον υπολογισμό των νέων ποσοστώσεων για το τρίτο τρίμηνο του 1981, η Επιτροπή εφάρμοσε το άρθρο 7α της αποφάσεως 1832/81/ΕΚΑΧ, σύμφωνα με το οποίο η παραγωγή αναφοράς για τις νέες ποσοστώσεις πρέπει να υπολογίζεται λαμβάνοντας υπόψη τις ποσοστώσεις που καθορίστηκαν κατά τη διάρκεια της περιόδου εφαρμογής της αποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ, συμπεριλαμβανομένων και όλων των αναπροσαρμογών που εγκρίθηκαν δυνάμει της εν λόγω αποφάσεως. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι έλαβε δεόντως υπόψη την ιδιαίτερη κατάσταση της προσφεύγουσας.

Η Επιτροπή αντιτίθεται στη μείωση του επιβληθέντος προστίμου δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ανέλαβε η ίδια τον κίνδυνο, αποδεχόμενη σημαντική παραγγελία με πλήρη γνώση ότι υπήρχε σύστημα ποσοστώσεων της παραγωγής με περιορισμένα περιθώρια ενεργείας. Η προσφεύγουσα επιχείρηση όφειλε να περιοριστεί στην παραγωγή των ποσοτήτων που προβλέπονταν στην ποσόστωσή της για το τρίτο τρίμηνο του 1981.

Όσον αφορά το αίτημα αναβολής της καταβολής του προστίμου, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι δεν υπάρχουν επίσης ιδιαίτεροι λόγοι να ληφθεί υπόψη. Διευκρινίζει ότι διευκολύνσεις καταβολής παραχωρούνται μόνο στις επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσχέρειες, πράγμα που δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

IV — Προφορική διαδικασία

Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους κατά τη συνεδρίαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1983.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 1ης Δεκεμβρίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 31 Δεκεμβρίου 1982, η εταιρεία IRO — Industrie riunite odolesi SpA, με έδρα το Odolo, επαρχία Brescia (Ιταλία), άσκησε, δυνάμει των άρθρων 33, δεύτερη παράγραφος, και 36, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγή με την οποία ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως C(82) 1631/3 της Επιτροπής, της 24ης Νοεμβρίου 1982, περί επιβολής κυρώσεως στην επιχείρηση IRO — Industrie riunite odolesi SpA, σύμφωνα με το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, επικουρικά δε, τη μείωση του προστίμου που επιβλήθηκε με την εν λόγω απόφαση και, επικουρικότερα, την αναβολή της καταβολής του προστίμου αυτού.

2 Με την προσβληθείσα απόφαση διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα υπερέβη κατά 4 999 τόνους την ποσόστωση παραγωγής για τα προϊόντα σιδηρουργίας των κατηγοριών V (ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής) και VI (εμπορικοί χάλυβες) που της είχε καθοριστεί για το τρίτο τρίμηνο του 1981 και, λόγω της υπερβάσεως αυτής, της επιβάλλεται πρόστιμο 374 925 ECU, δηλαδή 502 601 959 ιταλικών λιρών.

3 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την υπέρβαση της ποσοστώσεως, αλλά υποστηρίζει ότι αυτή οφείλεται στην αντιφατική και ανεπιεική στάση της Επιτροπής η οποία, αφού προσποιήθηκε ότι ενθαρρύνει τις εξαγωγές προϊόντων σιδηρουργίας προς τρίτες χώρες, απαγόρευσε ξαφνικά στην προσφεύγουσα να παραγάγει την αναγκαία ποσότητα για να προβεί σε παράδοση προς τρίτη χώρα. Κατά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, η Επιτροπή αρνήθηκε πράγματι να λάβει υπόψη παραγγελία 30 000 τόνων ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής που προορίζονταν για εξαγωγή στη Λιβύη, όταν καθόρισε στις 4 Αυγούστου 1981 την ποσόστωση παραγωγής της προσφεύγουσας για το τρίτο τρίμηνο του 1981 και όταν απέρριψε, στις 7 Αυγούστου 1981, την αίτηση αναπροσαρμογής της ποσοστώσεως αυτής προς τις ειδικές συνθήκες στις οποίες βρισκόταν η προσφεύγουσα επιχείρηση, ενώ η ίδια η Επιτροπή είχε γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα, με την ευκαιρία προηγούμενης παραγγελίας της

Λιβύης το 1980, «ότι είναι προς το συμφέρον της κοινοτικής σιδηρουργίας η διατήρηση αυτών των εξαγωγικών ρευμάτων».

4 Βάσει αυτών των πραγματικών ισχυρισμών, η προσφεύγουσα καταλήγει καταρχάς στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να προβεί στην αναπροσαρμογή της ποσοστώσεως τόσο σύμφωνα με το άρθρο 14 της γενικής αποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ, της 31ης Οκτωβρίου 1980, περί καθιερώσεως συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής χάλυβα για τις επιχειρήσεις της διομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ ειδ. έκδ., 13/010, σ. 50), όσο και σύμφωνα με τη γενική απόφαση 1831/81/ΕΚΑΧ, της 24ης Ιουνίου 1981, περί εισαγωγής συστήματος επιτηρήσεως και νέου συστήματος ποσοστώσεων της παραγωγής ορισμένων προϊόντων για τις επιχειρήσεις της διομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 180, σ. 1).

5 Η προσφεύγουσα επικαλείται στη συνέχεια τις ίδιες περιστάσεις για να υποστηρίξει ότι το ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε είναι δυσανάλογο σε σχέση με την τελεσθείσα παράβαση. Σχετικά προβάλλει ότι η επιχείρησή της, που είναι μικρού μεγέθους, δεν θα μπορούσε να επιζήσει κατόπιν της απώλειας της λιβυκής αγοράς που θα συνεπαγόταν η εγκατάλειψη της νέας παραγγελίας της Λιβύης.

6 Πρέπει να διαπιστωθεί καταρχάς ότι ο πρώτος από τους δύο αυτούς ισχυρισμούς καταλήγει στο να αμφισβητεί τη νομιμότητα των αποφάσεων της 4ης και 7ης Αυγούστου 1981, με τις οποίες η Επιτροπή καθόρισε αντίστοιχα την ποσόστωση παραγωγής της προσφεύγουσας για το τρίτο τρίμηνο του 1981 και απέρριψε την αίτηση αναπροσαρμογής της ποσοστώσεως αυτής που υπέβαλε η προσφεύγουσα. Οι αποφάσεις αυτές όμως κατέστησαν οριστικές εφόσον δεν προσβλήθηκαν εντός των προθεσμιών που προβλέπονται στη Συνθήκη, από πάγια δε νομολογία προκύπτει ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί, με την ευκαιρία προσφυγής που στρέφεται κατά ατομικής αποφάσεως, να προβάλει με ένσταση το παράνομο άλλων ατομικών αποφάσεων των οποίων ήταν αποδέκτης και οι οποίες κατέστησαν οριστικές.

7 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προβάλει λυσιτελώς το παράνομο των ανωτέρω αποφάσεων της 4ης και 7ης Αυγούστου 1981. Κατά συνέπεια, ο πρώτος ισχυρισμός είναι απορριπτέος.

8 Με το δεύτερο ισχυρισμό της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο να μειώσει, δυνάμει των εξουσιών πλήρους δικαιοδοσίας που της παρέχει το άρθρο 36, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, το ποσό του επιβληθέντος προστίμου.

9 Είναι αναγκαίο σχετικά να εξεταστούν οι πραγματικές συνθήκες στα πλαίσια των οποίων εντάσσεται η επίδικη παράβαση. Είναι αληθές ότι η προσφεύγουσα δεν ζήτησε την αναπροσαρμογή της ποσοστώσεώς της τη στιγμή που απεδέχθη την παραγγελία της Λιβύης, τον Απρίλιο του 1981, και υπέβαλε την αίτηση αυτή μόνο περί τα μέσα Ιουλίου, επικαλούμενη άλλωστε τη γενική απόφαση 2794/80 της οποίας η ισχύς είχε ήδη λήξει, όπως επίσης ότι κατά τους μήνες Μάιο και Ιούνιο 1981, ενώ η παραγγελία της Λιβύης άρχιζε να εκτελείται από την προσφεύγουσα, οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις βρίσκονταν σε κατάσταση αβεβαιότητας σχετικά με το αν οι ράβδοι οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής θα συμπεριλαμβάνονταν ή όχι στο νέο σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής που θα ίσχυε μετά τις 30 Ιουνίου 1981. Ας υπομνησθεί ότι η εν λόγω επέκταση του συστήματος πραγματοποιήθηκε τελικά μόνο στις 3 Ιουλίου 1981, με τη γενική απόφαση 1832/81 περί συμπεριλήψεως των ράβδων οπλισμού σκυροδέματος κυκλικής διατομής και των εμπορικών χαλύβων στο νέο σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής (ΕΕ L 184, σ. 1), που τροποποίησε τη γενική απόφαση 1831/81, η οποία ίσχυε ήδη από την 1η Ιουλίου.

10 Οι συνθήκες αυτές δεν αρκούν εντούτοις για να απαλλάξουν την προσφεύγουσα από τις αιτιάσεις που της απηύθυνε η Επιτροπή. Πρέπει πράγματι να ληφθεί υπόψη ότι η λιβυκή παραγγελία του Απριλίου 1981 αφορούσε 30 000 τόνους, ποσότητα σημαντικά ανώτερη από την τριμηνιαία ποσόστωση παραγωγής την οποία διέθετε κανονικά η προσφεύγουσα. Η σύνεση η οποία πρέπει να διακρίνει κάθε επιχείρηση υπό καθεστώς ρυθμιζόμενης αγοράς, όπως συνέβαινε με την αγορά των προϊόντων χάλυβα κατά το 1981, έπρεπε να οδηγήσει την προσφεύγουσα να λάβει τα μέτρα της και να ζητήσει αμέσως τις αναγκαίες αναπροσαρμογές των ποσοστώσεων που της είχαν χορηγηθεί, ώστε να ασκήσει ενδεχομένως προσφυγή σε περίπτωση αδικαιολόγητης αρνήσεως. Το γεγονός και μόνο ότι η Επιτροπή, στην αλληλογραφία της με την προσφεύγουσα, είχε προηγουμένως αναφερθεί γενικά στο «συμφέρον της κοινοτικής σιδηρουργίας» να διατηρήσει τα εξαγωγικά ρεύματα προς τις τρίτες χώρες, δεν είναι ικανό να απαλλάξει την προσφεύγουσα από την υποχρέωση αυτή.

11 Ας σημειωθεί, τέλος, ότι το επιβληθέν πρόστιμο υπολογίστηκε βάσει ποσού 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως, ενώ η συνολική υπέρβαση ήταν ανώτερη του 10 % της ποσοστώσεως και επέτρεπε συνεπώς την επιβολή υψηλότερου προστίμου, σύμφωνα με το άρθρο 12, δεύτερη παράγραφος, της γενικής αποφάσεως 1831/81.

12 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχει λόγος μειώσεως του επιβληθέντος προστίμου.

13 Όσον αφορά το επικουρικό αίτημα της προσφεύγουσας σχετικά με την αναβολή της καταβολής του προστίμου, το οποίο άλλωστε δεν ήταν αιτιολογημένο, αρκεί η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δήλωσε ότι είναι πρόθυμη να παραχωρήσει διευκολύνσεις καταβολής στις επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν σοβαρές οικονομικές δυσκολίες. Στην προσφεύγουσα απόκειται να απευθυνθεί με λεπτομερή αίτηση στην Επιτροπή για να επιτύχει ενδεχομένως τμηματική καταβολή του προστίμου.

14 Κατά συνέπεια, η προσφυγή είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

15 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθη, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Μαρτίου 1984.

Κατ' εντολή του
γραμματέα

D. Louterman

Υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του πρώτου τμήματος

T. Koopmans